

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ.

Брой 1 левъ

Обявления се приемат
по споразумениеИзлиза 2 пжти
на месецъГодишенъ абонаментъ
20 лева

Брой 1 левъ

ВАЖНИ МИНУТИ.

Съ право свещеницитъ твърдятъ за своя организация, че преследва задачи твърде пошироки отъ чисто професионалните. Тѣй и трѣбва да бжде. Следъ като се става време за постигане цели свързани съ препитанието на клира, трѣбва да се издигатъ за разрешение въпроси отъ общъ църковенъ характеръ. По този начинъ, покрай положителната и реална полза отъ разрешаването на близките и конкретни задачи на организацията, ще се яви на лице и другъ по-дълготраенъ резултатъ: дейността на свещеника, излѣзла вече изъ тѣснитъ рамки на грижитъ за временно, материално благополучие, ще добие трайния блясъкъ на обществено служене.

Върви ли се по този път, организацията на свещеницитъ ще привлече вниманието и ще буди живъ интересъ въ всички слоеве на обществото. Още нѣщо: въ съвѣстта на самитъ клирици будно ще живѣе гордата мисълъ, че тѣ сж творци на утрешния денъ и строители на духовния животъ на нацията. И най-после, вишата черковна власт, която дълго и внимателно въ миналото е следила развоя на тази организация съ нескривано опасение, да не избие тя по кривъ път, ще погледне и ще види

въ лицето на свѣтъ ограничени свещеници не скриватъ свои врагове, а сериозни и предани помощници въ високото служе е на народъ и църква.

Отъ тукъ натѣй организацията на свещеницитъ има да прескочи още единъ етапъ въ своето правилно развитие, да се освободи отъ два порока, свойствени на всѣка организация: словоохотливостта, която води къмъ издребняване и кариеизъмъ, който е истински и неумолимъ паразитъ на общественитъ групировки. Нека въ събранията на организираното свещенство не се допускатъ упражнения въ дребно ораторство, да се изгони всѣки фалшифъ патосъ и всѣко желание за блясане чрезъ многословие! Въ тия събрания да се свещенодѣйствува! При това всѣко попѣлзновение, продиктувано отъ еснафско желание за постигане кариеристични задачи, за смѣтка и на гърба на свещенството, да се подрязва отъ коренъ.

Съ тия пожелания редакцията на „Хр. Защита“ посреща отцитъ — делегати, въ годишното събрание въ Варна и очаква отъ тѣхъ ия сериозенъ и трезвенъ трудъ въ това събрание богати духовни плодове както за свещенството тѣй и за църквата.

Хр. Защита.

Спасение и творчество

Взаимоотношението между пжтищата на човѣкческото спасение и тия на неговото творчество, е една отъ централнитъ и мжчителна проблема на нашата епоха. Човѣкъ погива, а у него има жажда за спасение. Но човѣкъ, по своята природа е още и творецъ, създател, строител на живота, и жаждата за творчество въ него не може да угасне.

Може ли човѣкъ да се спасява и въ сжщото време да твори, може ли да твори и въ сжщото време да се спасява? И какъ да се разбира християнството: е ли то изключително религия за спасението на душата, за вѣчния животъ, или е още и творчество въ свѣта, оправдано отъ християнското съзнание? Всичкитъ тия въпроси измжчватъ съвременната душа, макаръ и не винаги да се съзнава цѣлата тѣхна дълбочина.

Трудността на проблема за спасението и творчеството произхожда отъ едностранчивото схващане пълнотата на християнството и отъ острия дуализма — двойственостъ, който се разпъва предъ очитъ на вѣрующия, между църквата и мира, църквата и културата. И тая двойственостъ добива особена острота въ наше време, когато на църквата

сж оставили да се занимава само съ спасението, а творчеството е предоставено на хората отъ широкитъ свѣтъ.

Въ срѣднитъ вѣкове културата и обществото били подчинени на религиозното начало. Като се оставятъ на страна увлеченията и паденията на западната църква, смѣло може да се каже, че всичко се е движило и развивало подъ темпа на църквата. Тогава вѣрующия, който търсеше „едино на потребу“, не е бивалъ съблазняванъ или препъванъ по пътя на спасението, нито отъ философията, отъ науката, нито отъ искусствата, нито въ обществото. И човѣкъ лесно е съчетавалъ пжтя на спасението си съ тия на творчеството.

Въ наше време обаче, време на отрицание и невѣрие, културата — творчеството тръгна по свой собственъ път. Въ това творчество участвуватъ и всички вѣруещи християни. Тѣ не малко време и сили, цѣли 6 деня отъ седмицата отдаватъ на творчеството въ живота. И благодарение на това въ областта на науката, философията, искусствата, техниката, държавното и социално устройство, станаха и ставатъ голѣми завоевания.

Но често тия голѣми завоевания, освенъ че не подпомагатъ спасението, ами и пречатъ на спасението,

защото пжтътъ на културата — творчеството не се освѣтлява отъ фара на християнския моралъ — Църквата. Вѣрующият християнинъ на новото време живѣе мжчително двойственъ животъ — въ църквата и въ свѣта. Вѣрнитъ посещаватъ недѣленъ денъ и празници храма, молятъ се, посятъ, но тѣ не могатъ да живѣятъ християнски въ свѣта, въ културата, въ обществото. Между морала на църквата и тия на свѣта има пропасть.

Вѣрующият политически мжжъ на модерната държава, щомъ попадне въ политическата арена, действа и оправдава своитъ постѣпки съ нѣкаква „партийна етика“. Индустриалецътъ навнъ въ пиацата се ржководи отъ своя „търговски моралъ“. Банкерътъ — „банкерска етика“. Артистътъ, който на сцената ни показва цѣнноститъ на духа, и той задъ кулиситъ ималъ „моралътъ на артистътъ“. Па дори и простата селянка, продавачка на яйца, на пазаря е различна отъ оная въ селото. Иначе, казватъ всички, ние бихме били невъзможни въ живота. Живота ме кара да не бжда въ обществото християнинъ, да бжда лошъ. И наистина, християнинътъ на новото време живѣе съ два пулса, пулса на църквата и пулса на свѣта. Тая мжчителна двойственостъ, става причина да се създаде аскетическото едносърдчиво схващане за християнството като религия само на личното спасение, като религия, която отрича живота и цѣлото творчество въ мира.

Отъ тази двойственостъ може да се излезе само, когато се отъ всички съзнае, че християнството не е само религия за личното спасение, но то е било е и ще бжде религия за преобразяване на свѣта, религия космическа и социална, религия на безкористната любовъ, любовъ къмъ Бога и човѣка, религия на подвигъ и творчество. И че църквата не е лѣчбено заведение, въ което постѣпватъ отдѣлни души на лѣкуване. Тя сжествува не само за спасение на отдѣлнитъ души, но и за преобразяване на обществения животъ и космоса. Търсенето на Царството небесно не е търсене само на личното спасение. Царството Божие е преображение на свѣта, всеобщо въскресение, ново небе и нова земя.

За това ново небе и нова земя трѣбва да се заработи усилено и у насъ, тѣй както въ Финландия работи Селманъ, та творчеството въ живота да представлява проповѣдь за християнството. Н. Б.

Наградитъ въ нашитъ училища.

(2).

Лицата, които авторътъ Г. П. Стаматовъ рисува въ останалитъ деветнадесетъ разкази на втория си томъ, както казахме, въ живота и отношенията си къмъ другитъ се ржководятъ винаги отъ своитъ ниски инстинкти и страсти. Тѣ нѣматъ въестъ, не чувствуватъ угризения за своитъ неморални постѣпки, ржководятъ се отъ нѣкакъвъ „новъ“ моралъ, „човѣшки“ моралъ.

Гимназистката Шура води тайна любовна преписка съ младо офицерче, не се интересува отъ пианото си, не се учи въ гимназията, но

си двойки въ тефтерчето си. Тя не иска да учи „разни“ математики, физики, химии и пр., съ които й пълнели главата въ гимназията, защото били излишни за живота: и безъ тѣхъ любовта й къмъ офицерчето прави „щастливъ“ живота й. Неговитъ писма/ тя изучава на изустъ, а уроцитъ си не поглежда. Груба е въ обноситъ си къмъ майка и сестра, които узнаватъ случайно тайната й. Баща й обещава поддръжка въ странство да добие висше образование, да види свѣтъ. Шура не иска да знае. Нея я интересува само удоволствието отъ срѣщитъ и писмата й съ офицерчето. Това не може да продължи дълго така и Шура забѣгва съ любовника си въ провинцията, дѣто встѣпва съ него въ бракъ. Това, обаче, не е целта на автора, — да изведе на добъръ край едно младежко увлечение. Следъ една година, когато Шура се връща съ бебе въ дома на родителитъ си, тя съ заразителенъ цинизъмъ казва на майка си: „видѣ ли, мамо, че тия работи ставатъ и безъ физика, и безъ химия и математика“, — като сочи детето си.

Голѣмъ ученъ, професоръ и общественикъ разправя за себе си, че като студентъ, безъ никакви угризения, посягалъ на чуждата семейна честъ и изпиталъ тогава „блаженство“. Отъ брачния си животъ нищо не разбралъ. Намѣрилъ „щастие“ въ половия развратъ, а не въ брачния животъ. Жена му пжкъ му изневѣрва съ мнозина любовници, случайно срещнати въ живота хора, отъ скука, за удоволствие и развлечение просто. Когато мжжътъ й узнава за връзкитъ и сж последния й любовникъ, тя не съжалева за нищо друго, а само, — отъ гледище на „човѣшки“ моралъ признава единъ грѣхъ, — че не му съобщила за това отдавна, и най-цинично хвърля въ лицето му признанието, че тоя не билъ първия й любовникъ.

Наложницата на единъ писателъ въ село, дѣто сж на почивка, за да „свеждатъ“ силитъ си и добиятъ „вдхновение“, движима отъ чисто животинско чувство, задира посредъ бѣлъ денъ, край рѣката, предъ къщата, дѣто лѣтува, минаващия момъкъ-селенинъ, който отива на работа. Подъ върбитъ, на тревата, тя му показва голитъ си крака, съблазнява го и се разголява животински предъ очитъ на всички. Тя не съобщава това на „мжжа“ си, нито го напуща, (понеже е недоволна отъ неговата „мжжественостъ“), а му изневѣрва, лъже го, съжителствува съ него, безъ да чувствува нѣкакво смущение поне отъ гледището на авторския „човѣшки“ моралъ. Следъ тия „вдхновения“ на село, тя добива дете и сама не знае отъ кого е то. Сжщо като древнитъ египтяни: мжже съ жени се събиратъ, кой съ която завърне, — като зайцитъ (както казва Антонъ Страшимировъ).

Общественици, търговци, хора отъ висшето софийско общество, крадатъ, спекулиратъ, лъжатъ се, надхитрюватъ се, развратничатъ на лѣво и дѣсно. Това е тѣхниятъ „моралъ“, това е въ реда на нѣщата за тѣхъ. Тѣ не познаватъ другъ начинъ на животъ.

И т. н., и т. н. . .

Не съветваме никого да чете тия разкази и се извиняваме за горнитъ редове.

Авторътъ не е представилъ всичката тая нечистота на съвременния животъ въ такава свѣтлина, съ такъвъ тонъ, че да погнуса читателя и го отвърне отъ желанието да подражава на героитъ му. Той нѣма такава целъ. Защото, може би, се придръжа о принципа „изкуството за самото искусство“. Той, може би, само „фотографира“ дѣйствителността, каквато си е. Такава е, може би, дарбата му. Но първиятъ му разказъ не е фотография на дѣйствителността. Той е подражание на Н. Райновъ отъ първия периодъ на писателствуването на последния. Той изразява мирогледа на самия авторъ: материалистиченъ, животински. Чрезъ своитъ възгледи за живота, прокарани въ разказитъ му, трови душитъ на читателитъ си, заразява ги съ „египетска проказа“,

тласка ги към развратъ половъ, политически и общественъ.

Целта на настоящата ни бележка не е да критикуваме автора и да го сждимъ. Не сме ние, които бихме отrekli свободата на убежде-

нието, словото и печата. Но ние предлагаме въпроса: такива ли, като разказитъ на г. Стаматовъ, трѣба да бждатъ наградитъ и изобщо книгитъ, що се предлагатъ за прочитъ на нашата учаща се младежъ?

Какво казватъ бивши виши съвѣтски чиновници.

Съ тия евангелски думи Г. А. Саломонъ, бившъ началникъ на Съветската Търговска дирекция съ външния свѣтъ, характеризира днешното управление на съветска Русия. Жертвувайки интереситъ на нѣкогашната велика империя, Съветитъ продължаватъ да вървятъ по своя строго опредѣленъ пѣтъ, въпреки глада и общото негодумване на много милиония народъ.

Комуниститъ добре разбраха, че това население, което е било възпитано въ другъ духъ и, което е живѣло подъ другъ режимъ, съ пълно задоволени нужди, въ никой случай не ще може да стане привърженикъ и проводникъ на свѣтовната революция за която блѣнуватъ тѣ.

Ето защо, сегашното население е жертвано отъ съветитъ. То трѣба да стане торъ, върху който да израстне комунистическото цѣвѣтъ.

Напжнитъ на III-я интернационалъ да революциониратъ цѣлия свѣтъ, поглъщатъ потѣта и труда на 150 милиона руси. Цѣлъ свѣтъ гъмжи отъ тѣхнитъ агенти.

Съ какво живѣятъ тѣ?

Идеята за свѣтовна революция, безспорно, е една утопия, която се чувствува отъ всѣки здравомислящъ човѣкъ.

Тогава защо съветитъ се стремятъ да я осществятъ?

Г-нъ Г. А. Саломонъ въ своитѣ мемоари отговаря на този въпросъ: „Това, казва той, е вече единственъ изходъ отъ създаденото положение въ Русия. Водачитъ и вдъхновителитъ на болшевикитъ, или ще провокиратъ свѣтовна революция или ще се сгромолясатъ.“

Всички опити за осществяване „рая“ на земята, както го разбиратъ тѣ, пропаднаха. Днесъ се крепятъ на армията и чеката.“

Съчинението на Г. М. Саломонъ е озаглавено, „Между червенитъ водачи“. Мислитъ, които изнася, ще послужатъ безспорно на бждещитъ историци — когато се опитатъ да напишатъ историята на руския комунизъмъ.

Между другото той казва: „Официално войната се свърши. Мнозина върватъ, че всички страни сж се умиротворили и отдали на миренъ творчески трудъ. Но, за всички е ясно, че при сжществувашитъ договори, ограничения и стремейъ за

„Всѣко дърво, което не дава плодъ се отрѣзва и хвърля въ огньа“.

надмощие — това е почти невъзможно. Доказателство че е така, казва той — сж нескончаемитъ конференции, които все за миръ говорятъ и все резолюции взематъ ужъ да го осигурятъ.

Политическия хоризонтъ винаги е билъ покритъ съ градоносни облаци, които очакватъ момента да се разразятъ. Ето защо всички народи сж угрижени и несигурни за утрешния день.

Ето, едва се свърши гражданската война въ Китай, въ която кървава касапница С. С. Русия взе живо участие съ своитъ агенти и милиони червонци. Сакрастично-мefистафелски звучатъ статитъ на европейския, па и на американския печатъ, какво че пакта на Kellog, значело нова ера въ историята. Дивиза „Война на войната“ е цинизъмъ. По добре би било да се не говори за достоинства на този пактъ, а за идеалъ на пасифистичнитъ тенденции на хуманистичиститъ Kellog, Briand, Macdonald и други спасители на свѣта. Безспорно, че и тѣ вършатъ онова що могатъ. Пактовѣтъ, обаче не сж освенъ праздни думи, храмове безъ божества, защото военната сила на Съветитъ е една постоянна опасностъ за свѣтовния миръ. Имали нужда да бжде доказвана тая истина?

Всички речи на военнитъ изъ С. С. С. Р. сж пълни съ заплашвания: Война противъ всички и противъ всичко. Това се чува на всѣкъде и отъ всички военни. Това не пречи разбира се, на съветското правителство да вика колкото му сила държи, че то се бори за свободата на руския народъ и за свѣтовната демокрация, единката която ще донесе „рая“ на земята, която ще освободи народитъ отъ „кървавитъ нокти на капитализма“ и провали сегашния буржуазенъ строй.

Така се провиква тая малка групичка хора, които посрѣдствомъ силата на Г. П. У. превърнаха руската земя на оборище отъ свѣтовни авантюриери, а руситъ — на безправни роби. Това правителство — това дърво безъ плодове, при което лежи вече секирата, предчувствува своя естественъ край. Ето защо то желае и сврѣхъ човѣшки усилия прави да запали свѣтовния пожаръ, презъ време на който Сталинъ et compani — да могатъ избѣга отъ

народния гнѣвъ и гнѣва на цѣлия свѣтъ. И тоя гнѣвъ расте и се събира, и никой не знае кога той ще избухне.

Всички културни страни знаятъ грамаднитъ суми що коминтерна харчи за свѣтовна революция, — тогава, когато народа тѣне въ мизерия, пжшка подъ непоносими данаци — и то за какво? За идея, която му е съвсемъ чужда.

Но, ще запита нѣкой: кой въоръжи Русия съ най-модерни оръжия, за да застрашава днесъ свѣта?

Кой ли? За съжеление, трѣба да го кажемъ.

Цивилизования свѣтъ, който сега се намира подъ угрозата и може да бжде пометенъ отъ тия, що е въоръжилъ. Тѣ признаха С. С. С. Р. за държава, сключиха търговски договори съ тѣхъ и имъ дадоха възможностъ да си набавятъ всичко необходимо. Въ стремейъ си да излѣзатъ отъ финансовата криза, всичко продадоха на съветитъ. Европа, въ желанието си да усили индустрията и създаде работа на безработнитъ, призна С. С. С. Р. Англия първа сключи търговски договоръ. Макдоналдъ и политическитъ му съмишленици за да спечелятъ изборитъ — предложиха на английския народъ подновяване на търговскитъ връзки съ С. С. С. Р. съ целъ да премахнатъ безработицата.

Така, въ Англия сж повтори възпитателния методъ, нѣкога измисленъ отъ Lleyg George, имайки въ основата си идеята на Шилера: „къмъ разбойника се отнасяй като къмъ честенъ човѣкъ, и той нѣма да краде вече“.

Заедно съ Англия се излѣгаха всички други цивилизовани страни. С. С. С. Р. използва само дипломатическитъ привилегии за да пропагандира въ Англия и на всѣкаде своитъ теоритични утопии. Следователно, ако Русия днесъ представлява нѣкаква сила, това се дължи на цивилизования свѣтъ, който постопа въ случая тъкмо така, като човѣка, който сече клона на който стои.

Въ заключение Г. Соломонъ казва: „Днесъ въ Русия, вънъ отъ престопа типове, които управляватъ, има и добри люде. Върху тѣхъ предлагаме надежди да се борятъ съ злото, което днесъ души страната, върваме, че царството на тъмнината, която се е прострѣла надъ Русия и се стреми да обхване цѣлия свѣтъ — нѣма да трае много. Самитъ съветски сатрапи, виждайки се окръжени отъ всички страни отъ врагове и отъ общественото вътрешно и външно негодумване, отъ страхъ предъ ужаса, наклониха къмъ историческия пѣтъ на всички народи.

Рѣкитъ кръвъ пролени, сатанинскитъ наказания и заточения — не дадоха никакви резултати, а превърнаха само руситъ на бедни и без-

правни роби. Честнитъ хора гашъ не трѣба да криятъ истината — колкото и страшна да е тя.“

Наистина, Русия е нещастна: мизерията, липсата на свѣто-религиознитъ преследвания, убийствата и пр. ипр. това сж онова, които ние не за пръвъ чуваме и четеме съ свити съчинения. Всички върватъ, а най-вече емититъ руси, че положението та не е неумдържимо. Но, пита се, възможно е то вече 15 год. то да вирѣе, и края му се не вижда.

Ако има дѣйствително нѣщо общо, то е и това, че младото поколение се възпитава въ тоя на отрицание, и ако се изминатъ 15 год. презъ което време ще умре старото поколение, което е дѣло и живѣло подъ другъ режимъ, то имамъ предъ видъ и помощъ, които С. С. С. Р. получава отъ цивилизования свѣтъ подъ видъ заеми, не зная, дали може да пророкува. Моята върва, обаче, Богъ не ще остави още за дълго време Православна Русия да гнѣе. Има признаци на упоминъ и доказателства дори, че най-после и тѣ ще трѣгнатъ по пѣтя на цивилизования народи.

Много пжтя — по волята Богъ курса на историята е взималъ предвидени и отъ никого очаквани нови насоки.

Силната върва на руския народъ ще ги извади отъ това нещастие, така както и въ минали времена не веднажъ Русия е била спасена отъ провидението.

Протоиерей П. Икономъ

Отношенията на ната къмъ религия

Времето следъ войнитъ до много изненади, всрѣдъ обществото семѣненъ и религиозенъ животъ внесе смутъ въ душитъ на хората. Една демонична сила сякашъ вбави на възражението и опоръ човѣшката съвѣстъ. Егоизма, върха на вавилонската кула, гордоститъ и възвишени стремежи се потопиха въ тинята на материалитъ и чувствени нагони.

Човѣкъ се ражда но поволъ божествена сила и се връща, при своето божествено начало, най-великото творение на Богъ човѣкътъ, оправдава ли своето предназначение? Далечъ не.

Упрѣка, лѣга еднакво върху ната и мъжътъ съ една малка лика — че възникъ на последни натежаватъ. Жената е винаги гондрегърне принципа, който се па на мъжа, и ако само той може да предизвика спасителенъ превръ въ душата и нрава си, като насъ вниманието и прецѣнката си друго направление жената основно би се изменила, защото мъжътъ

Н. В. Гоголь.

Размишления за Божествената литургия.

(3)

Дяконътъ презъ всичкото време внимателно присжтствува край свещеника, като при всѣко действие произнася ту „Да се помолимъ на Господа“, ту напомня на свещеника за започването на самото действие. Най-последъ поема отъ ржцетъ му кадилницата и му напомня за молитвата, която трѣба да отправи къмъ Господа за тия приготвени за Него дарове, съ думитъ: „За предложенитъ скжпоценни дарове на Господа да се помолимъ!“ Макаръ тия дарове да сж приготвени за самото приношение, но тѣй като отъ сега тѣ не могатъ да бждатъ употребени за нищо друго, свещеникътъ чете молитва да бждатъ приети за предстоящото приношение. Тази молитва е следната: „Боже, Боже нашъ, Който си изпратилъ небесния хлѣбъ, храната на цѣлия свѣтъ, Господа нашего и Бога Иисуса Христа, Спасителя, избавителя и благодѣтеля, Който ни благославя и освещава, Самъ благослови това

предложение и го приеми въ наднебесния си жертвеникъ. Спомни, като благъ и челоуѣколюбивъ, онѣзи, които сж го принесли, и онѣзи, за които сж го принесли, и насъ запази неосждителни въ священодѣйствието на Твоитъ божествени тайни“. Следъ тая молитва свещеникътъ прави отпустъ, а дяконътъ кади предложението и св. трапеза отъ четиритъ страни, като мисли за земното раждане на Оногова, Който се е родилъ преди всички вѣкове, присжтствувайки винаги навсѣкъде, — и произнася думитъ: „Ти, Христе, си билъ въ гроба съ плѣтъта Си, въ ада — съ душата си, а като Богъ — въ рая съ разбойника, и на престола си билъ съ Отца и Духа, всичко изпѣлващъ, неописуемъ“. И излиза отъ олтаря, съ кадилницата въ ржка, за да напълни съ благоухание цѣлата черква и да приветствува всички събрани на светата трапеза на любовта. Това кадение се извършва винаги въ началото на службата, както и въ домашния животъ на всичкитъ древни източни народи сж били предлагане на всѣки гостъ при входа омивания и благоговения. Този обичай е билъ пренесенъ всецѣло въ това небесно пиршество — на тай-

ната вечеря, наричана литургия, въ която така чудно е съединено служението на Бога заедно съ приятелското угощение на всички, за което е далъ примѣръ самъ Спасителътъ, Който на всички е услужилъ и омилъ нозетъ. Като кади и се покланя на всички еднакво, и на богатъ, и на беденъ, дяконътъ, като слуга Божий, приветствува всички, като най-любезни гости на Небесния Хазяинъ, кади и се покланя сжщевременно и на образитъ на Светитъ (иконитъ), защото и тѣ сж гости, дошли на тайната вечеря: въ Христа всички сж живи и нераздѣлни. Каго приготви, като напълни храма съ благоухание, връща се въ олгара, на ново го показва, оставя кадилницата, приближава се до свещеника, и двамата заедно заставатъ предъ светия престолъ.

Като застанатъ предъ светия престолъ, свещеникътъ и дяконътъ се покланятъ три пжти до земи, и като се готвятъ да започнатъ самото священодѣствие на литургията, призоваватъ Духа Светаго, защото цѣлото имъ служение трѣба да бжде духовно. Духътъ е учителъ и наставникъ въ молитвата: „Не знаемъ за какво да се помолимъ“, казва апостолъ Павелъ; „но Самъ Духътъ

ходатайствува за насъ съ немъ зани въздишки“. Като молятъ таго Духа да се всели въ тѣхъ, ги очисти за службата, и свещеникътъ и дяконътъ по два пжти ватъ пѣсенъта, съ която ангелъ приветствуватъ рождението на Ииса Христа: „Слава Богу на небеса на земята миръ, между човѣци благоволение“. Следъ тая пѣсенъ дръпва завесата църковна, която отваря само тогава, когато трѣба да се възвиси мисльта на богомъ цитъ къмъ висши, небесни пжмети. Тукъ отварянето на горни врати означава, следъ ангелскъ пѣсенъ, че не на всички е боткрито раждането на Христа, и него сж узнали само ангелитъ небесата, Мария съ Иосифа, и роцитъ отдалече прозирали за свещеникътъ и дяконътъ приосиятъ тихо: „Господи, отвори уста ми, и устата ми ще произнахва за Тебе“. Свещеникътъ цѣлва св. евангелие, дяконътъ цѣлува трапеза и, като наведе главата, напомня за започването на литургията така: съ три прѣста поклорара си и казва: „Време е да служимъ на Господа, владику гослови!“ И свещеникътъ го блъ-

творец на нейното издигане и обезличаване.

Днешното време, притиска до степен на свръхлика душевните връски на жената и всячески се стреми да задуши она божествена сила която блика въ нея.

Само силната вяра въ Бога поддържа и стимулира най-чистият порив въ нея и възбужда съ особенъ трепетъ душата ѝ.

Отношението на жената къмъ религията, е много различно отъ това на мъжа.

Душата на жената безъ Бога е сиротна. Неразбрана и огорчена понъкога отъ близки, страдаща и нещастна въ живота само въ него, тя намира утѣха, и нему възлага упования и надежди.

Безъ Бога, като тънка вейка тя е мюляна и отъ най-слабия вѣтрецъ и само чрезъ вярата тя устоява твърдо на развилненитъ бури въ живота и нейната психика вѣрно направлявана въ прави пѣтища.

Жената, само на религията дължи своитъ духовни добродетели и величието на характера си.

Най-свѣтитъ имена въ историята, сж отбелѣзани благодарение на синото религиозно чувство на майкитъ.

Илеада сж и ония жени възражали духътъ си до героизъмъ чрезъ вярата, предъ които срѣща богогове.

Съвременната жена е доста изменила на себе си, поради новото социално преустройство и вулканическата атмосфера, но нека се надѣваме че това нейно отклонение скоро ще намѣри своя Богъ който е найна абсолютна необходимостъ.

Н. Сърбекова

Ab. Alba.

Духътъ на обряда.

Думитъ на Христа, че истинскитъ поклонници ще се кланятъ Богу съ духъ и истина, въ никой случай не могатъ да подкрепятъ борбата на сектантитъ срѣщу православния обрядъ. Ето начинътъ, по който тѣ „тълкуватъ“ и дилятъ смисъла на това изречение: „Христосъ казва да се кланяме съ духъ; обрядътъ не е духъ; следователно не бива съ обрядъ да се кланяме“. Че силогизмътъ не е правиленъ, става явно щомъ се вземъ по-добре въ работата. Христосъ не казва: „само съ духъ“, а — „съ духъ“, което значи, че може и съ нѣщо друго освенъ съ духъ да се кланяме Богу. После, нека ни отговарятъ сектантитъ, — ако тукъ Спасителътъ забранява „кланянето“, това означава ли, че забранява кланяне „не съ духъ“ т. е. съ тѣло? Значи, става ли дума за поклонение въ обикновенъ смисълъ на думата? Е добре, Христосъ се пакъ казва, че ще има поклоняне. Опиталъ ли се е нѣкой сектантъ да се кланя „съ духъ“? — „Разбира се,

ще ни каже сектантътъ, тукъ не става дума за обикновено гимнастическо-тѣлесно движение“. Въ такъвъ случай трѣбва и да се признае, че това външно Богопоклонение не е забранено щомъ въобще тукъ не става дума за него.

А за какво поклонение става дума? Нѣкакъвъ другъ преносенъ, по-дълбокъ смисълъ трѣбва да се вложи въ думитъ на Христа. „Покланянето“ въ Иерусалимския храмъ означавало почитане, обичъ, преданостъ, готовностъ да се служи Богу. Да се покланя въ значи, да се поставяш изцѣло въ услуга на по-горния, да се мжчишъ да му угодишъ, да изпълнишъ волята му. Споръ за това нѣма. Когато Спасителътъ отговаря на самарянка (Иоана 4 гл.) че съ духъ трѣбва да се кланяме, Той разсѣйва заблудата, че Богъ е само въ Иерусалимъ или само не Гаризимъ — Богъ е духъ, значи не е свързанъ съ мѣсто: „Покланяйте му се, казва той, т. е. служете му съ духа на истината, любовта, милосърдието, кротостта, въздържанieto...“ Дълбоки истини на християнството, възвишени слова на това учение, което трѣбва да покори отъ тукъ натѣй свѣта. Но, тия основни камъни въ Евангелското учение, нѣматъ нищо общо съ въпросътъ, който разглеждаме. И ако направимъ такава дѣлго отклонение, направихме го въ угода на сектантитъ, за да стане явно какъ подкрепятъ тѣ позицитъ си.

Азъ бихъ препоръчалъ на сектантитъ другъ пасажъ изъ Св. Писание, който така също има отношение къмъ въпроса за плътско и духовно служене Богу. По сила и изчерпателностъ тази извадка приключва въпроса, какъ да поставимъ помежду имъ духа и тѣлото, кога е дума съ тѣхъ да служимъ Богу.

— „Ония, които живѣятъ по плътъ, за плѣтско мислятъ, а които живѣятъ по духъ — за духовно. Плѣтското мждруване е смъртъ, а духовното мждруване — животъ и миръ. Ония които живѣятъ по плътъ, не могатъ да угодятъ Богу. Вие живѣте не по плътъ, а по духъ, само ако Духътъ Божий живѣе въ васъ. Ако пъкъ нѣкой нѣма духа на Христа, не е Христовъ. Ако ли Христосъ е въ васъ, тѣлото е мъртво за грѣхъ, а духътъ живѣе за правда“. (Рим. 8 гл.).

Тоя пасажъ отъ посланието на ап. Павла сектантитъ не разбиратъ. Тѣ погрѣшно считатъ, че да извършишъ единъ обрядъ по православенъ редъ означава „плѣтско служене, плѣтско мислене, плѣтско мждруване“. А плѣтско, споредъ Павла, е не нѣщо видимо, не предметъ материаленъ, не функция физиологична, а грѣхотно дѣйствиe. Навсѣкжде срѣщу плѣтско Павелъ противопоставя духовно въ смисълъ на безгрѣшно, близу до Бога, свято. Ако не бѣше тѣй трѣбваше да се допусне че и

Павелъ заедно съ сектантитъ сподѣля заблудата, че *всѣки духъ е правъ духъ и че всѣко тѣло е грѣхотно тѣло*. (Следва)

Прот. Д. Андреевъ

Да внимаваме!

Църквата Христова е вѣчна. Тя има начало и настояще, но нѣма край. Тя е нива, надъ която се е заработило, работи се и ще се работи. Чистени сж нейнитъ плевѣли, чистятъ се и ще се чистятъ. Трудна е работата на орача — сѣячъ, пастиря църковенъ. Като общественъ дѣятелъ той, пастирътъ въ църквата, е първия проповедникъ всредъ народа и сѣячъ на християнска цивилизация. Проповѣдвайки правилата за добъръ животъ, бидейки сждия на съвестта и свѣтеникъ, той, подобно земледѣлеца, принася обща полза и представява отъ себе си елементъ социаленъ. И наистина, поставенъ, напримеръ, въ нѣкое глухо село, той се явява носителъ на християнско образование, на християнска нравственостъ и образецъ на чистъ животъ. Той представя истината съ думи и поведение. Той е солта, що предпазва отъ нравственна развала. Нему принадлежатъ най-великитъ моменти на човѣшкото битие — ражданието и смъртъта. Той е духа, централната личностъ. Той е звеното що свързва небето съ земята. Пастирътъ е служителъ божий, посланикъ божий, носителъ и подателъ на благодатта на Св. Духъ. Той е посрѣдникъ между Твореца и тварята, и ходатай за хората предъ Бога. Неговото служение стои въ непосредствена връзка съ дѣлото на изпълнението на хората отъ смъртъта на богочовѣка, тѣй че свещеникътъ — пастиръ въ църквата се явява прякъ продължителъ на земята на дѣлото Исусово — Спасението на хората чрезъ научване, тайнства и духовно ръководство. Ето за това Словото Божие нарича пастиритъ църковни сѣработници на Бога, служители на Христа и домостроители на тайнитъ божии (1 кор. 3, 9; 4, 1). Като опълномощени отъ Исуса Христа, като Негови посланници, пастиритъ иматъ сжщитъ ония права и пълномощия, каквито принадлежатъ на Искупителя на свѣта. „Който слуша Васъ, Мене слуша“, казва за тѣхъ Господъ (Лук. 10, 16). „Вие сте свѣтлината на свѣта, вие сте солта на земята“, казва Спасителътъ на пастиритъ на църквата, имайки предвидъ тѣхното учителство (Мат. 5, 14. 16. 13). Християнскитъ пастиръ — проповѣдникъ се извиква да проповѣдва „мждростъ се извика съвършенитъ“ (1 кор. 2, 6), т. е. такава мждростъ, която прави хората само съвършенни, каквито тѣ само могатъ да бждатъ, не призракъ или частъ отъ истината, но самата истина, и при това цѣлата.

Защото, този който обладава безпогрѣшни знания, той се счита великъ човѣкъ. На свещенослужителя — пастиръ — ръководителъ — проповѣдникъ и учителъ е повѣрено онова, което не е видѣло око, не е чувало ухо, не е идвало въ сърдцето на човѣкъ, и което е приготвилъ Богъ само за любящитъ Го (1 Кор. 2, 9). Кажете тогава, коя друга мисия на земята е по възвишенна отъ тая, която изпълнява пастирътъ? Ето затова, когато изъ устата му се раздаде гласа на Небесната Истина, тогава всичко замлъква и внимава. Ето затова, когато се яви свѣтилиникътъ (Satus'a) очитъ примигватъ, клепкитъ потрѣпватъ.

Да говоримъ ли за свещенослужението на християнскитъ пастиръ въ ролята му като исповѣдникъ и извършителъ, преподавателъ на духовнитъ тайнства. Тукъ всѣка уста замлъква и всѣко перо спира да описва ролята му. Да завладѣемъ душата на човѣка и я осветимъ, „това е вече искусство надъ искусствата и наука надъ наукитъ“, както се изразява св. Григорий Бословъ.

Пастирътъ въ църквата е кондензаторъ на сила и складъ за запаси храни. При него идватъ, отъ него искатъ, отъ него просятъ кой храна за своя духъ, кой утѣшение и ободрение, кой очистване и разрешение, кой благословение и помощъ небесна, кой молитва и ходатайства предъ Бога. И той раздава на всички безчисленнитъ и разнообразни дарове на благодатта Божия, пазена въ църквата. Животътъ на свещенопроповѣдника пастиръ е непрекъсната служба за въ полза на тѣзи, които сж му повѣрени и сж подъ неговото опекунство и попечение. Християнскитъ пастиръ е именно този, за когото Богъ казва: „Утѣшавайте, утѣшавайте, Моятъ народъ“ (Исаия 40, 1).

За съжаление, обаче, не всички тѣй гледатъ на високото пастирско служение. Твърде много сж изъ срѣдата на пастиритъ народни, които гледатъ на това свое служение прекалено по човѣшки, отъ чисто земнитъ си практически интереси, виждайки въ него едно отъ обикновенитъ обществени служби или занаяти, създаващи едно или друго социално положение, а най-вече известно материално обезпечение. Разбира се, такъвъ нискъ възгледъ на тѣй високото служение на пастиря се отразява и на практическата деятелностъ на такива пастири — наемници. Неуважението и дори презрителното отнасяне къмъ такъвъ пастиръ, нѣщо обикновено днесъ, само съ това може да се обясни. И наистина, откъде ще се яви искреното уважение къмъ пастиря отъ страна на пасомитъ, когато самъ пастиря не уважава себе си, ни своя санъ, ни своитъ високи обязанности.

славя съ думитъ: „Благословенъ е нацията Богъ постоянно, сега, всѣкога и во вѣки вѣковъ“. И като мисли за предстоящото си служение, въ което трѣбва да прилича на ангелско легене, — отъ престола къмъ народа и отъ народа къмъ престола, събирайки всички въ една душа, да бжде, така да се каже, свята възбуждаща сила, и като чувствува своето недостойнство за такова служение, — дяконътъ моли смирено свещеника: „Помоли се за мене, владико!“ — „Да управи Господъ твоитъ стѣпки“, му отговаря на това свещеникътъ. „Помени ме, владико Светий!“ — „Да те спомни Господъ Богъ въ своето царство постоянно, сега, всѣкога и во вѣки вѣковъ“. Тихо и съ ободренъ гласъ дяконътъ казва: „аминъ!“, и излиза отъ олтара презъ северната врата при народа. И, като възлезе на амвона, който се намира срѣщу царскитъ двери, повтаря още веднажъ въ себе си: „Господи, отвори устнитъ ми, и устата ми ще произнасятъ хвала за Тебе“; и, като се обърне къмъ олтара, казва още веднажъ къмъ свещеника: „Благослови, владико!“ Отъ дълбочината на светилището свещеникътъ на това възглася: „Благословено е царството

на Отца, и Сина и Светаго Духа, сега, всѣкога и во вѣки вѣковъ“, и литургията се започва.

Литургия на оглашенитъ.

Втората частъ на литургията се нарича литургия на оглашенитъ. Както първата частъ, проскомидията, съответствуваше на първоначалния животъ на Христа, на Неговото рождество, открито само на ангелитъ и на малцина хора, на Неговото детинство и пребждване въ скрита неизвестностъ до появяването му въ свѣта, — така втората съответствува на живота му въ свѣта между хората, които Той огласилъ съ словото на истината. Тя се нарича литургия на оглашенитъ още и затова, че въ първитъ времена на християнството въ нея се допуснали и ония, които само сж се готѣли да станатъ християни, още не приели св. кръщение и се намирили въ числото на оглашенитъ. При това самия начинъ на нейното свещенодействие, което се състои отъ четения изъ пророцитъ, апостола и св. евангелие, е преди всичко огласителенъ.

Свещеникътъ започва литургията съ възгласъ изъ дълбочината на олтара: „Благословено е царството на Отца, и Сина, и Светаго Духа“...

Понеже чрезъ въплощението на Сина е станало на свѣта очевидно ясно таинството на Св. Троица, то поради това именно троичниятъ възгласъ предхожда започването на всички дѣствия, и молящиятъ се християнинъ, като се откъсне отъ всичко, трѣбва да се постави още отначало въ царството на Св. Троица.

Като стои на амвона, съ лице къмъ царскитъ двери, изобразяващъ отъ себе си ангелъ, подбудителъ на хората къмъ молитва, подигналъ съ три прѣста на дѣсната си ръка орара, — подобие на ангелско крило, — дяконътъ призовава всички събранъ народъ да се моли съ ония сжщитъ молитви, съ които неизменно отъ апостолскитъ времена се моли Църквата, като започва съ моление за миръ, безъ който не е възможна молитвата. Събранието на богомолцитъ, като се осѣнява съ кръстенъ знакъ и се стреми да обърне сърдцата си въ съгласно настроени струни на органъ, по които трѣбва да удря всѣки възгласъ на дякона, възкличава мисленно заедно съ хора на пѣящитъ: „Господи, помилуй!“

Стоящъ на амвона, държащъ молитвения ораръ, изобразяващъ подигнатъ ангелско крило, устремя-

ващо хората къмъ молитва, дяконътъ призовава да се молятъ: за небесенъ миръ и за спасение на нашитъ души, за мира на цѣлия свѣтъ, благосъстоянието на светитъ Божии църкви, и за съединението на всички; за светия храмъ и за влизащитъ въ него съ вѣра, благоговение и страхъ Божий; за Митрополита, духовенството, за царя и воинството, за града, селото или манастиръ, дето се извършва св. литургия, за благоразтворението на въздуха, за изобилюето на земнитъ плодове, за мирни времена; за онѣзи, които плаватъ, пжтуватъ, боледуватъ, страдатъ, които сж въ робство и за тѣхното спасение; за да се избавимъ отъ всѣка скръбъ, беда, гнѣвъ и нужда. И като събира цѣлата тая всеобемляща верига отъ моления, наричана *велика ектения*, на всѣко нейно отдѣлно призоваване събранието на богомолцитъ възкличава заедно съ хора на пѣящитъ: „Господи, помилуй!“

(Следва).

Печ. „Възникностъ“ на Ив. Проикъвъ ул. „Цариградска“ № 17.

Примърът най-мощно влияе. Особено този на пастиря. „Християнинът, най-добрия — казва блажени Августин, когато вижда своя пастиря, че прави лошо, и се отклонява от Божиите заповеди, почва да върши онова, което вижда у последния? Внимавайте, прочее, за себе си и за своето тъй високо служене пастири на стадото Христово“ (Дѣян. 20, 28). „Когато ние внимаваме надъ себе си, казва Св. Иоанъ Златоустъ, тогава получава полза и стадото“.

Сериозното отнасяне дава добри резултати. Сериозната служба е за похвала. Свещенослужението е святъ идеалъ. Нѣма нищо по-пагубно за пастиря на църквата, когато немари Божието дѣло, когато оставя да види своя идеалъ на полувисота, вмѣсто да го издига и търси на собствената му височина. Грѣхота е да се търси по земята. Внимавайте!

Изъ съдебната практика на духовнитѣ сѣдилища.

1. Св. Синодъ съ окрѣжно № 4944 отъ 22.VI.1932 год. нарежда лицата, които принадлежатъ на съдебното ведомство и на адвокатското съсловие, могатъ да присъствуватъ въ общитѣ сѣдилища, като слушатели по дѣла, които се разглеждатъ при закрити врата. Това положение въ връзка съ чл. чл. 56 и 138 отъ „Правилника“, чл. 361 отъ 3. Угл. С. и Синодо окрѣжно № 3194 отъ 1928 година, има приложение и въ производството по брачни дѣла предъ духовнитѣ сѣдилища. Епархийскитѣ духовни съвети, обаче, иматъ въ това отношение различна практика. Затова Св. Синодъ въ заседанието си отъ 15.VI. 1932 година реши да се дадатъ на Митрополитѣ следнитѣ разяснения къмъ чл. 56 отъ „Правилника“:

а) Съдебнитѣ заседания по брачнитѣ дѣла ставатъ при закрити врата. По искане на едната или другата страна духовниятъ сѣдъ може да допусне да присъствуватъ четири до шестъ изъ между най-близкитѣ роднини на странитѣ, въ всѣки случай не повече отъ три лица за всѣка страна (чл. 56 отъ „Правилника“).

б) Съ разрешение на председателя на духовния сѣдъ при разглеждане на брачни дѣла се допускатъ да присъствуватъ лица принадлежащи на духовно-съдебното ведомство или на адвокатското съсловие (чл. 361 отъ 3. Угл. С.). Това разрешение се дава за всѣко дѣло отдѣлно.

в) Председателътъ на духовния сѣдъ може да откаже разрешението, ако намѣри необходимо това, въ връзка съ обстоятелствата на дѣлото, или ако нѣкои отъ странитѣ по начало не е съгласна да присъствуватъ при разглеждане на дѣлото непричастни на сѣщото лица.

г) Ако нѣкои отъ странитѣ или свидетелитѣ поискатъ това, председателътъ на духовния сѣдъ може да разпорежи да напуснатъ заседанието допустнатитѣ непричастни на дѣлото лица, а сѣщо и да отстрани присъстващитѣ свидетели, вещи лица и пр. докато странитѣ или свидетелитѣ дадатъ обясненията или показанията си.

д) При опита за помирение духовниятъ сѣдъ може да разпорежи въ заседанието да останатъ само съпружитѣ. Въ такъвъ случай, докато трае опита за помирение, адвокатитѣ на съпружитѣ, придружаващитѣ ги лица и всички присъстващи трѣбва да се оттеглятъ.

2. Съ окрѣжно № 5051 отъ 25.VI.1932 г. Св. Синодъ нарежда: Правото да се иска разторгането на брака е тѣсно свързано съ личността на съпружитѣ. Това право като строго лично не може да бѣде прехвърлено на други лица, нито може да бѣде упражнявано по пълномощие; упражняването му по начало е предоставено само на неговия титуляръ. Сѣщото качество има и самия бракоразведенъ искъ, т. е. вече предявеното предъ компетентната духовно-съдебна властъ искане за разторгане на брака.

Нѣкои Епархийски Духовни Съвети, обаче, даватъ ходъ на искови молби и въззивни жалби, подавани отъ пълномощникъ, и допускатъ адвокатитѣ на съпружитѣ, като пълномощници на последнитѣ, да измѣнятъ предмета и основанието на иска, както и да оттеглятъ искания и да правятъ признания въ отсъствието на съпружитѣ, безъ да иматъ изрично пълномощие за конкретнитѣ действия.

Тѣй като тази практика противоречи на естеството на бракоразводния процесъ, Св. Синодъ реши да се яви на Епархийскитѣ началства за рѣководство следното:

а) Искови молби и въззивни (касационни) жалби по бракоразводни и по бракоунищожителни дѣла отъ частенъ характеръ могатъ да подаватъ само лично странитѣ, но не и тѣхнитѣ пълномощници.

б) Ако исквата молба или въззивната (касационната) жалба се подава отъ пълномощникъ и, следователно, не е подписана отъ ищеца или въззивника (касатора), тя се повръща на подателя (ср. чл. чл. 96, 494 и 527 отъ 3. Гр. С. въ връзка съ чл. чл. 120 и 138 отъ „Правилника“).

в) Въззивна (касационна) жалба, която не е приподписана отъ адвоката се оставя безъ движение, съгласно чл. чл. 123 п. 5 и 527 отъ 3. Гр. С. въ връзка съ чл. 138 отъ „Правилника“.

г) Предметътъ и основанията на иска могатъ да измѣнятъ и да даватъ съгласие за това само лично странитѣ.

д) Оттеглянето на иска или въззивната (касационна) жалба може да стане и въ отсъствието на страната отъ нейния адвокатъ, ако последниятъ има изрично пълномощие за конкретното действие. Такова пълномощие е необходимо и за да може сѣщия да прави признания съгласно чл. 64 отъ „Правилника“.

Похвално дѣло.

Както нашитѣ православни християнски братства си иматъ своитѣ годишни конгреси изъ разнитѣ градове на България, така и католицитѣ си иматъ своитѣ евхаристични конгреси — почти съ сѣщитѣ цели и задачи.

Тая година такъвъ конгресъ католицитѣ сѣ имали въ гр. Дублинъ въ края на месецъ юний. По този случай нѣкои си свещеникъ г. Мазагепо, който по това време се намиралъ въ Палестина, се погрижилъ и изпратилъ на конгреса 2 човала съ жито отъ Копернаумъ за да се смѣлѣло и отъ брашното да се приготви причастие и петохлѣбие за всички конгресисти.

Така и станало. Голѣма била радостта на конгресиститѣ, когато имъ се съобщило това.

Действително, дарението само по себе си не е голѣмо. Фактътъ, обаче, че житото е сѣто, израстнало, узрѣло и пожено то въ оня кѣтъ отъ свещената земя, която преди години е поднесла 5 (петѣхъ) хлѣба на Спасителя за да насити гладния народъ, който го последвалъ, е символиченъ.

Умножаване на хлѣбоветѣ и насичането на народа символизира св. причастие. Добре ще бѣде, по случай нашия конгресъ, който ще се състои тая год. въ гр. Бургасъ презъ месецъ септември да се приготвимъ и приобщимъ и ни съ св. дарове, така както е редно и общоприето при такива Събори на искрени и всепредани християни и върни чедъ на църквата Христова.

Въ надвечерието на конгреса ще си кажемъ думата, съобщавайки и програмата съ дневния редъ на конгреса. Следете.

Отзиви и бележки.

Знае се, че въ Италия е забраненъ конкурса за красавици, магия, която бѣ обхванала цѣлъ свѣтъ преди нѣколко години, та дори и насъ българитѣ. Зеръ, да не ни обвинятъ че сме назадничеви и малокултурни. Тая год. италианскитѣ не

можаха да се примирятъ съ тая идея. Избрали комисия, която се представила на Дучето, да го моли да отмени решението си, защото било срамно и некултурно Италия да не се яви на международния пазаръ-зрелище съ своята мисъ-красавица. Мусулини отговорилъ, че Италия нѣмало нужда да бѣде представена чрезъ красотата на женитѣ си, а чрезъ умътъ и красотата на душата имъ. Красотата е временна и отминава, тя е нѣщо повърхностно, когато душата и умъ си оставатъ и тѣ иматъ правото достойно да представяватъ способността и добродетелитѣ на италианката.

* * *

Единъ човѣкъ стигналъ въ рая. Изъ пѣтя видѣлъ сума работи, които го много заинтересували поради това, че имали особенъ видъ. Запиталъ навки нѣща сѣ тия. Отговорили му, че това сѣ ушитѣ и езицитѣ на всички ония, които сѣ слушали и говорили словото Божие, но не сѣ го изпълнявали, за това, въ рая сѣ стигнали ушитѣ и езицитѣ имъ, а другата частъ отъ тѣлото имъ отишли въ ада. (Японски разказъ).

* * *

Парижъ е взелъ строги мѣрки за да ограничи разпространението на разврата. Градоначалникътъ D. Chiappi съобщава на гражданитѣ, че е конфискувалъ 21 порнографически книги, 20 порнографически илюстрации (списания), 5500 книги съ разни илюстрации и 1500 книги безъ илюстрации, а авторитѣ имъ дадени подъ сѣдъ и осѣдени отъ окрѣжнитѣ сѣдилища. 13 книжари и книгопродавци били осѣдени да платятъ глоба отъ 100—300 франка и отъ 3—6 месеца затворъ; петъ театрални пиеси, които имали нѣколко неморални сцени, били забранени да се играятъ въ който и да е театъръ; 10 развратни домове били затворени. Противъ продавачи и контрабандисти на кокаинъ, хашишъ и пр. били произнесени 436 присѣди. Хубави и похвални мѣрки, нали? Колко хубаво би било и нашия градоначалникъ да провѣрищо продаватъ книжарницитѣ и будкитѣ! Не се съмняваме, че ще намѣри богата плячка... храна, която лакомо се търси и гълта отъ нашата младежъ.

* * *

Знае се отъ историята, че презъ 1905 год. правителството на Комбе изгони изъ предѣлитѣ на Франция калугерскитѣ ордени. Презъ време на войната, когато Франция се отъваше подъ напора на неприятелскитѣ войски, френското правителство допусна калугеритѣ да се завърнатъ, за да увеличатъ броя на борцитѣ и повдигнатъ духа на френския войникъ, който искаше края на войната, а калугеркитѣ да подсилятъ кадѣра на милосърднитѣ сестри.

Следъ войната всички очакваха Ерио като Министеръ на просвѣтата, да предложи въ камарата — всички калугери и калугерки на ново да бѣдатъ изгонени изъ предѣлитѣ на Франция. Иезуита Doncoeur, съ едно открито писмо до управляющитѣ, обявилъ, че той и колежитѣ му нѣма да напуснатъ предѣлитѣ на Франция, защото, когато тѣ имали нужда и ги повикали, тѣ се отзовали и изпълнили дълга си — сега не сѣ разположени да напуснатъ Франция. Това писмо е направило силно впечатление, а въ нѣкои срѣди буря отъ негодувания.

в. „Le Temps“ взелъ интервю отъ сегашния премиеръ — въ смисълъ, какво мисли да прави въ връзка съ калугерскитѣ ордени. За очудване и изненада на всички, сега г. Ерио открито, ясно и решително казалъ, че се възхищава отъ себеотрицанието и внушителнитѣ културни придобивки на калугеритѣ и калугеркитѣ и че въ бѣдаще ще ги подпомогне съ всички сили“.

Това става въ момента, когато, сѣщитѣ монаси най-позорно сѣ изгонени отъ Испания и имотитѣ на воденитѣ отъ тѣхъ културни инсти-

тути конфискувани и, когато въ нашия парламентъ се казва такива горчиви думи за клира и църквата. Види се ние сме надпреварили дори Франция...

Cig Cogito.

ХРОНИКА

Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ на 7 т. м. четвъртъкъ бѣ посетенъ отъ г. адмиралъ Морено и г. италиански консулъ на града. При срещата г. адмирала каза че е щастливъ задето се намира на българска земя и за това че можа да види и стария архиерей на хубавия крайморски градъ Варна, кждето той и неговитѣ хора непосредствено се убеждаватъ въ непринуденитѣ чувства на обичъ у българитѣ къмъ италианцитѣ. На тия думи Негово Високопреосвещенство дѣдо Симеонъ отговори, че е особено радостенъ, задето предъ него стои една фигура отъ оная нация, къмъ която ние българитѣ питаемъ и питаме, почитъ и уважение, като къмъ културенъ народъ и че неговата радостъ става неизразима, когато предъ него стои една фигура отъ оная нация, която даде украшението на нашия царственъ престолъ. „Нашата Царица — дете на вашата земя, съ своитѣ добродетели е примѣръ за подражание“.

Напущайки митрополията г. адмирала помоли Н. Високопреосвещенство да посети парахода съ което особено ще зарадва неговитѣ хора.

Въ 5 и пол. часа сѣщия день Негово Високопреосвещенство върна посещението на г. адмирала въ парахода. Г. адмирала съ необикновена тържественостъ посрещна и изпрати Н. В. Преосвещенство, съпровождайки го лично до кея. На тръгване му се отдадоха военни почести и 17 топовни гърмежи — салюти.

На 11 того Него Високопреосвещенство митрополитъ г. г. Симеонъ замина за стария Преславъ на почивка.

Утре пристига въ Варна Негово Всеблагоевество Добришкия Архиерейски Намѣстникъ протоерей Паулъ Добреску. Той връща посещението на протосингела на Св. Митрополия, направено презъ светлата седмица т. г.

Наша поща.

Никому отъ братчицитѣ въ епархията не пращаме повече отъ 10 екземпляра отъ всѣки брой на вестника, освенъ на ония, които сѣ записали повече отъ 10 абонати и сѣ ни съобщили за това. Всѣкой братчицкѣ е помолень да пласира най-малко десетъ абоната презъ годината, съгласно окрѣжното ни № 11 отъ 23. IV. т. г. За това изпратихме по 10 екземпляра отъ брой 2, изпращаме по толкова и отъ брой 3 на „Хр. Защита“ на ония трима братчици, които повърнаха първия брой, понеже не сѣ отговорили на окрѣжното и, следователно, тацитно сѣ дали своето съгласие.

* * *

Получихме следнитѣ суми за вестника отъ:

11. Протоерей Димитъръ Андреевъ, Варна, за 50 екземпл. отъ 2 брой, квит. № 10, — 4. VII. т. г. 50 лв.

12. Протоерей П. Икономовъ, Варна, за абонатентъ на следнитѣ лица отъ Варна: Иванъ Поповъ, Михаилъ Игн. Коларовъ (10 лв.), Стеф. Поповъ, Д-ръ Стеф. Поповъ, Слави Грековъ, Надежда П. Илиева, Никола Поповъ, Ив. Костовъ, Елисавета Вучева, Пауна Гочева, Боянъ Абджиевъ, Теодоси Атанасовъ, Романъ Христовъ, Ст. Балъччиевъ, Петъръ Пѣевъ, Анастасъ Червеновъ, Тодоръ Раевъ, Катина Леова (10 лв.), Ана Божилова (10 лв.), Мариника Михайлова, Райна Нейкова, Д. Младеновъ, Виктория Манова, Георги Черневъ, Димо Йовковъ, Никола Жечевъ, Баба Сия Николова, Стефанъ Коларовъ, Д. Медниаровъ, Димо Бъчваровъ, Ради Чаталовъ, Никола М. Николовъ, — квит. № 11 — VII. 1932 г. всичко 730 лв.

13. Икономъ Ст. Ганчевъ, Варна, за 25 екземпл. отъ 1 брой, кв. № 12 — 4. VII. т. г. 25 лв.

14. Свещ. Ант. Харченко, с. Дживелъ, Ново-Пазарско, за 10 абонатентъ. кв. № 13 — 7. юлий т. г. 200 лв.

15. Сакеларий Иванъ М. Кълишковъ, гр. Осм.-Пазаръ, за 10 абонатентъ, кв. № 14 — 9. VII т. г. 200 лв.